

HET DONKERE PUNT

DOOR
HARRY C. ROWLAND

Gifford nam een kaartje voor een kajuit eerste klas, en gaf als zijn naam: Arthur Jennings. De sleutel werd hem gegeven, zonder eenig bezwaar. Den hofmeester, die naar zijn bagage vroeg, antwoordde hij kortaf, dat hij nauwelijks de boot had kunnen bereiken en zijn bagage in het hotel had moeten achterlaten. Die zou hem wel nagezonden worden. Toen hij zijn hut binnenging... een groote hut op het dek... hoorde hij het gekraak van den steiger, terwijl zijn boot langs de palen schuurde. Dus tot zoover was alles goed gegaan.

Hij ging naar den spiegel boven de waschtafel en keek verwonderd naar het gezicht, dat daarin weerkaatst werd. Zijn baard was gegroeid maar daar zijn haar dezelfde kleur had als zijn gebruide huid — hij had niet voor niets die heele lente doorgebracht op het poloveld te Aiken — viel dat niet zoo op. Er was iets anders, dat Gifford verbaasde. Er was een eigenaardige verandering gekomen in de uitdrukking van zijn gelaat, in zijn trekken, en die lag niet alleen in het gezonde van zijn huid.

Toen hij het laatst zich in den spiegel had gezien, was zijn gezicht eenigszins opgezet; er lagen ballen onder zijn oogen en de oogen zelf waren een beetje ontstoken, terwijl Gifford nu staarde naar een gezicht, dat een beeld was van gezondheid en kracht. Het slappe van de huid met de vroegtijdige rimpels, die zich vertoononden vooral als hij vermoeid was, was verdwenen. Zijn grijze oogen stonden helder, kalm en bedaard. Zijn mond was flink en recht en de geheele uitdrukking was beslist, vastberaden...

Gifford bleef zich bekijken en mompelde dan: „De een of andere kuur! Wat hebben zij in vredesnaam met mij gedaan daar in dat mooie gasthuis? Het lijkt wel, alsof ik in een bron van jeugd en kracht gedompeld geworden en er een beetje ouder en toch een heeleboel jonger ben uitgekomen.”

Hij was verheugd over die geheimzinnige verandering. Maar dan was er nog te verklaren, hoe lang hij min of meer bewusteloos was geweest, eer hij ontwaakte in dien staat van volkomen gezondheid en kracht.

Toen hij aan het kantoortje zijn kaartje kocht, had hij een kalender zien hangen met den datum 8 Juni, maar dat zei hem niet veel, want de dagen voor dat ongeval waren tamelijk verward in zijn geest en hij kon zich niet herinneren, hoe lang het geleden was. Hij scheen gekomen uit een soort van geestelijken mist, waarin alle bakens verdwenen waren.

Om tenminste iets te begrijpen, begon Gifford zijn portefeuille te onderzoeken. Hij vond er eenige van zijn visitekaartjes, een paar memoranda, die hem niets duidelijk maakten, een uitknipsel van een krant betreffende een contract van een spoorlijn. Wat hij daarmee te maken had kon Gifford zich niet voorstellen. Een ander uitknipsel verbijsterde hem meer. Het was geknipt uit een of ander geïllustreerd blad en vermeldde dat zijn ouders een groote donatie hadden gedaan aan een groot ziekenhuis in Rockland, dicht bij hun zomerverblijf te Camden, in Maine. Dat was in alle geval fout, want zijn moeder was al tien jaar dood en zijn vader had dat landgoed verkocht. Buitendien waren er geen anderen van zijn naam en het leek ook wel een rare manier om rechter Derring en zijn losbandigen zoon te noemen. Als er iets waars in was, dan moest het het ziekenhuis zijn, waaruit hij juist was ontsnapt.

De ledenkaart van een jacht-club verwonderde hem eveneens omdat hij zich niet kon herinneren ooit lid van zoo'n club te zijn geweest. Maar nu vond hij iets meer interessants... een brief geschreven met een vrouwenhand. Hij keek er lachend naar; dat moest een liefdesbrief zijn. Maar toch stond hij verstomd. De inhoud was als volgt:

„Giff, schat. Laat toch niets tusschenbeide komen om den derde hier te zijn. Die verjaardag is de eenige, dien wij gemeenschappelijk hebben. Ik ben even opgewonden, als ik er aan denk, als ik zes jaar geleden was. Wat zou het heerlijk zijn als je alles zoo kon schikken, dat er geen scheiding meer was. De dagen zijn zoo vreeselijk lang en de nachten nog veel langer. Ga nu niet iets heel duurs voor mij koopen, lieveling, (daar is geen gevaar voor, dacht Giff grinnig, zijn vader zou dat wel beletten). Alles waar

ik naar verlang, dat ben jij, en jij en nog eens jij en nog veel meer jij. De kleuters maken het opperbest en schreeuwen om je. D.”

Een liefdesbrief, dacht Gifford verbijsterd, maar hij kon zich absoluut niet herinneren wie D. was of welk meisje een naam droeg, die met die letter begon. Er was in dat briefje een soort van vurig verlangen, dat hem kwelde... en wat had de verjaardag er mee te maken? Zes jaar geleden! Toen had hij ook met meisjes geflirt, maar daarbij was niets, wat een verjaardag begrijpelijk kon maken. D... drommels nog toe wie was dat?

„Ja,” zei hij tot zichzelf, „vader had gelijk. Hij zal het wel geweten hebben. Ik ben zeker niet alleen een dronkaard en losbandig, maar bovendien krankzinnig; geen fatsoen, geen rede, geen verstand, alles weg.... En nu ik zoo verwonderlijk tot het besef van mijn toestand ben gekomen, zou ik opgesloten worden, zooals hij mij dreigde? Maar als hij dat doet... zijn gezicht stond vastberaden... zou hij mij weer op denzelfden weg terugstooten.”

Hij ging naar de eetzaal en bestelde een stevigen maaltijd. Toch voelde hij geen behoefte aan sterken drank. Hij dacht er zelfs niet aan. Daarna zocht hij den barbier op en liet zich scheren, zijn borstelig uiterlijk verklarend door het leugentje, dat hij op 'n uitstapje was geweest in Rangeley Lakes. Van den barbier kocht hij eenige boorden, nummer zestien en een half, en toen hij ze probeerde, bemerkte hij tot z'n verwondering, dat ze te nauw waren; hij moest zeventien hebben. Zijn nek scheen dikker geworden.

Dan ging hij naar den salon en begon aan een brief voor zijn vader, waarin hij de eigenaardige verandering beschreef, die in hem had plaats gehad, zoowel lichamelijk als geestelijk en zelfs wat zijn slechte gewoonten betrof. Hij zei, dat, daar het bijna niet te gelooven was, hij besloten had een tijdje een proef met zichzelf te nemen, door eenige weken in een of andere afgelegen plaats te verblijven of misschien een zeereis te maken. Hij smeekte zijn vader niet ongerust te zijn, maar het beste te hopen en te verwachten, dat hij na een poos hem als een geheel en voor goed genezen man zou terugzien.

Gifford voelde geen verlangen om zich te vergewissen, hoe het in de wereld was gegaan sedert hij bewusteloos was geworden. De eigenaardigheid van zijn eigen geval hield hem te zeer bezig. Daar hij zich moe begon te voelen, ging hij naar zijn hut en sliep vast gedurende den geheelen nacht om met hetzelfde heerlijke gevoel te ontwaken, bij tijds om een bad te nemen en zich te kleeden, eer de boot aan den steiger aanlegde.

Hij ging aan land en ontbeet stevig in een kleine restauratie. Nu kwam de vraag hoeveel geld hij bezat. Hij vond, dat in zijn portefeuille nog drie en tachtig dollars waren en een beetje kleingeld in zijn beurs. Daar kon hij niet ver mee gaan. Hij wilde zich geheel verwijderen van alles wat iets te maken had met zijn vorig slecht leven en zich het gelaat van die mooie vrouw in zijn kamer van het gasthuis voor den geest halend, schreef hij ervoor terug om iets meer te vernemen over de schrijfster van dien liefdesbrief.

Het kwam in hem op, dat het beste middel om zichzelf op de proef te stellen was: een tijd lang zich te redden zonder eenige hulp van anderen. Dat idee trok hem erg aan, terwijl hij zijn ontbijt gebruikte van gebakken spek met eieren en verse schelvisch. Waarom zou hij zich niet stellen in de positie van zoo vele jonge mannen, die na den oorlog moesten werken of sterven? In plaats van Gifford Derring van New-York te zijn, de losbandige zoon van den deftigen millionnair rechter Derring, zou hij Arthur Jennings blijven, pas terug van overzee, gezond van lichaam en ziel. Hij wilde al de herinneringen aan zijn slecht leven uitwischen door hard en gezond werk.

Dat, dacht Gifford, zou de hoogste proef zijn. Hij bekeek het stukje schelvisch op zijn vork. Waarom zou hij geen visscher worden? Hij was vroeger veel uit zeilen geweest, kende de booten, het tuig en alles wat er aan vast zat, evengoed als de tuigage van een vliegtuig. Theoretisch althans kende hij het vak. Hij voelde zich zoo sterk als een matroos en de zee trok hem aan.

Gifford betaalde zijn rekening en ging naar buiten, naar de haven.